

MARIJKE VAN DEN ELSSEN

Liefde op Bestelling

DE VERHALENFABRIEK

‘Hé Barbara, heb je dit al gezien?’

‘Mm...’

‘Babs, luister je wel?’

‘Hè, wat zeg je?’ Ik kijk op van het verslag dat ik aan het lezen was. Nicole is mijn beste vriendin. Ze woont vlakbij. Als ik weinig tijd heb, zoals nu, kookt ze voor ons allebei en na afloop drinken we dan nog samen een kopje thee, of wanneer het weekend is een glas wijn.

‘Kijk!’ Nicole houdt haar mobiel zodanig dat ik kan zien wat er op het scherm staat.

‘Natuurlijk heb ik dat nog niet gezien, dat is jouw mobiel.’

Nicole rolt met haar ogen. ‘Ik heb het je gestuurd. Kijk je überhaupt ooit weleens naar iets wat ik je stuur?’

Ik speel met de papieren die nog steeds op mijn schoot liggen. ‘Het was echt onmogelijk druk op het werk en dus...’

‘En dus heb je je social media uitgezet. Ik wist niet eens dat dat kon.’

‘Natuurlijk wel, tegenwoordig heb je een heel handige functie op je... Eh... Dat is niet wat je wilde horen.’

Nicole schudt met haar hoofd terwijl ze me boos aankijkt.

‘Snap ik, sorry. Het is alleen dat ik anders niet alles afkrijg. Het spijt me echt.’ Ik kijk zo zielig mogelijk.

Nicole lacht alweer. ‘Het is oké. Gelukkig heb je mij om je sociale leven op orde te houden. Kijk nu maar naar wat ik je gestuurd heb. Het is echt heel leuk.’

Ik pak mijn mobiel en verander de focus van werk naar privé. Een hele stroom berichten komt binnen van allerlei WhatsApp-groepen waar ik lid van ben, maar waarop ik bijna nooit reageer. Ik ga meteen naar het berichtje van Nicole. ‘Meet me at Sunset?’ Ik kijk haar aan. ‘Wat heb je me nu weer gestuurd?’

‘Lees het nu maar gewoon.’ Nicole klinkt nu echt ongeduldig en dus kijk ik nog een keer. Het is een advertentie met een tekening van een zonsondergang en daarboven de tekst:

Geen zin om op Valentijnsdag alleen te zijn? Geen zorgen. Wij regelen dat voor jou. Een compleet verzorgde Valentijnsavond inclusief eten en date en natuurlijk een mooie zonsondergang.

Ik kijk naar Nicole. ‘Is dit een grapje?’

Nicole kijkt onschuldig. ‘Hoezo? Heb jij dan al een date met Valentijn?’

‘Haha, erg grappig. Natuurlijk niet, en ik was ook helemaal niet van plan om dan iets te gaan doen. Je weet toch dat Valentijn super...’

‘Super commercieel is?’ Nicole fronst.

‘Natuurlijk weet ik dat. Maar daar gaat het toch niet om? Het kan toch nog steeds heel leuk zijn?’

‘Ik heb geen Valentijnsdag nodig voor een romantisch etentje.’

‘Is dat zo? Hoelang is het geleden dat je een date had?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Geen idee, en dat maakt ook niet uit. Ik heb helemaal geen tijd voor...’

‘Stop.’ Nicole steekt bezwerend haar hand op. ‘Ga me nu alsjeblieft niet vertellen dat je geen tijd hebt voor een relatie. Is dat ook niet waar Peter over klaagde?’

‘Natuurlijk niet. Hij had ook nooit tijd, we werken voor hetzelfde bedrijf weet je nog?’

‘Het was de seks. Nu weet ik het weer. Daar wilde hij wel tijd voor vrij maken en jij niet.’

‘Nicole, hou op. Ik heb je dat in vertrouwen verteld en...’

Nicole kijkt nadrukkelijk mijn woonkamer rond. ‘Niemand die meeluistert.’

Ik zucht, want ik heb helemaal geen zin om over mijn ex te praten. Dat was één grote vergissing, maar Nicole wil het nog niet loslaten.

‘Elke dinsdag was het toch?’

‘Nicole, niet weer,’ zeg ik fronsend.

Maar Nicole heeft al een grote grijns op haar gezicht. ‘Elke dinsdag seks, want op woensdag hadden jullie nooit meetings vanwege... Eh... Hoe noemen ze dat bij jou op het werk?’

‘Break in de week.’ Ik zucht hartgrondig. ‘Het is niet eens correct Engels. Vast iemand van

personeelszaken die dat bedacht heeft.'

'Ik denk dat het heel goed is om één dag in de week te reserveren waarop niemand vergaderingen mag inplannen, maar daar gaat het niet om. Wie plant er nu seks?'

Ik haal mijn schouders op. 'Hij vond het ook een prima idee.'

'Serieus?'

'Natuurlijk. Ik zeg toch dat hij ook druk was.'

'Wat was dan wel het probleem?'

Ik wil er helemaal niet meer aan denken.

Het was zo al gênant genoeg. 'Hij vond het niet prettig dat ik af en toe wilde overslaan.'

'Overslaan?'

'Ik heb het uitgezocht en er zijn heel veel stellen die het niet elke week doen.'

Nicole rolt met haar ogen. 'Stellen die al eeuwen bij elkaar zijn. Uitgebluste stellen misschien, maar hoelang waren jullie eigenlijk bij elkaar? Een paar maanden?'

'Een halfjaar.'

'Precies. In het begin wil je toch niets anders dan seks?' Nicole schudt haar hoofd. 'Jij moet iemand vinden op wie je zo verliefd wordt dat je aan niets anders meer denkt.'

Ik kijk weer naar de advertentie. 'En jij denkt dat een blind date tijdens een zonsopgang mij op magische wijze aan de ideale man helpt?' Ik moet lachen. 'Jij hebt te veel van die zoetsappige romannetjes gelezen.'

Nicole lacht niet, maar ze is ook niet boos, eerder strijdvaardig. 'Bewijs het maar.'

‘Wat?’

‘Wij gaan die blind date doen. Als het niets wordt, betaal ik en anders is de rekening voor jou.’

Ik kijk nog eens naar de advertentie en zie dan hoe duur het is. ‘Nicole, ik vind het heel lief van je, maar dat kun jij nooit betalen.’

Nu is Nicole wel boos. ‘Dat kan ik best betalen.’

Ik zucht. Dit is een gevoelig onderwerp. Nicole werkt ook heel erg hard, maar omdat zij voor een non-profitorganisatie werkt, verdient ze lang niet zoveel als ik. ‘Weet je wat? Ik betaal voor ons allebei en als het niets wordt, trakteer jij me op een etentje.’

Ik zie Nicole nadenken. Zij weet ook wel dat de kans dat ik met een blind date passie ga vinden erg klein is. Ze wil gewoon heel graag dat ik af en toe leuke dingen doe en dat doel is bereikt. Dus steekt ze haar hand uit: ‘Deal.’

‘Jij regelt het allemaal?’ Aarzelend steek ik ook mijn hand uit.

‘Natuurlijk. En ik zal zelfs alle vragenlijsten voor je invullen, want ze willen vast weten wat je lievelingskleur is en zo.’

‘Nou, vooruit dan maar,’ zeg ik en ik schud haar hand. ‘Maar wel serieus antwoorden hè?’ Ik begin al een beetje spijt te krijgen.

‘Maak je geen zorgen. Ik ken jou bijna beter dan dat ik mezelf ken.’

Ze heeft gelijk. Ik bekijk haar met samengeknepen ogen. Nicole is wel heel erg met

zichzelf in haar nopjes. Dit gesprek is precies zo gegaan zoals ze verwacht had. Kan ik er nog onderuit?

Nicole springt op. 'Ik moet ervandoor en jij hebt vast nog een hele berg werk. Had je morgen niet een belangrijke vergadering?'

'Ja, inderdaad.' Door dit hele gedoe was ik dat bijna vergeten. Ik sta ook op. 'Ik moet inderdaad weer aan het werk.'

'Prima.' En weg is ze.

Nicole kent me veel te goed, denk ik met een glimlach. Ik schenk mezelf nog een kopje thee in, ga aan mijn werktafel zitten en trek mijn laptop naar me toe. Binnen een paar minuten is Nicole en haar plan voor Valentijnsdag uit mijn hoofd verdwenen en ben ik lekker aan het werk.